

Zoveel verschil is er niet!

Vanochtend vroeg eruit om een ontbijtje te nuttigen bij de familie Mazunder. Na het vertrek van de andere reisgenoten naar hen gastgezien zij wij met z'n drieën over in het grote Gracehouse. Het tot dusver zo warme huis voelt nu erg koud en leeg aan. Een beetje eenzaam besef ik pas dat ik nu echt aan de andere kant van de wereld ben. Zover van huis ben ik nog nooit geweest..

Toen ik de deur opendeed om naar boven te gaan stond Peter aan de andere kant van de deur op het punt om te kloppen. Ik schrok met een hoedje! Dit kon er ook nog wel bij!

Gelukkig stond er geen rijst op tafel maar een soort wraps met geraspte en gekruide aardappels. Niet echt een ontbijt zoals ik dat gewend ben. Ook de thee mocht niet ontbreken! De dochters van Peter en Sylvia kwamen ook nog eventjes een praatje maken. Ondanks dat er vaak mensen in de Gracehouse verblijven zijn de twee erg verlegen. Daar kwam bij de oudste, Parmina van achttien, erg zenuwachtig was omdat ze vandaag tentames had. Overal hetzelfde dus!

Per riksja gingen wij naar het St. Andrew's College. Slingerend tussen karren, mensen en gaten in de straat (!) kwamen we daar binnen een paar minuutjes aan. De rit kostte 20 taka, omgerekend 20 eurocent, en dat bleek zelfs nog te veel te zijn.

In het college kwamen we dezelfde studenten weer tegen die we gister ook hadden ontmoet bij de BSFB. Ik kende al hun namen niet meer maar zij die van mij wel gelukkig! We kregen in de hoogste zaal van het gebouw een lezing van Iman Abdul Mabud Chowberry over de History of the Islam en Christianity in the Islam. Vanaf daar hadden we een prachtig uitzicht over de stad en konden we rustig een praatje maken met de studenten!

Tussen de lezingen door lieten de studenten ons hun verblijf zien. Eentje wou mij een "special picture" laten zien. Dus het bed ging omhoog en onder een stapel boeken vandaan kwam een envelopje. Daaruit haalde de jongen, Ripon, een foto'tje van een meisje. Het was zijn vriendinnetje! Wat zei ik? Overal hetzelfde!

Enmaal terug in het Gracehouse gingen we met een groep studenten onder begeleiding van van een bandje fijn worshippen! Helemaal uit je dak gaan! En toen was pas echt dat jongeren echt overal hetzelfde zijn! De nummers die ze zongen komen zo van een Opwekkings CD. Vooral het nummer Here I Am To Worship maakte dat heel erg duidelijk want iedereen in de ruimte kende het nummer en zong mee! Echt prachtig!

's Avonds gingen we eten in het Gracehouse. Voor diegenen die nog geen kleding hadden was er nog een dame langsgekomen met een hele vracht Bengaalse kleding! Gelukkig was ik al voorzien! Tijdens het eten kwam ik erachter dat de dochters van Peter helemaal niet zo verlegen zijn als ik dacht. Je zou het eerder heel erg beleefd kunnen noemen. Parmina krijgt de uitslag de tentamens die ze die dag had gedaan op 5 december. En als Nederlander probeer je dan eventjes uit te leggen dat wij dan Sinterklaas vieren en wat dat inhoud! Ik ben benieuwd of ze het begrepen hebben.

Nu lig ik hier weer. Voor mijn gevoel helemaal alleen op deze wereld. Maar zoals Peter zei: "When you pray, you are everywhere!"